పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టి

జానకి కథ

"**ఇంకొక** ముద్ద తిను నాన్నా. నా బంగారు కన్న కదూ! నీకు బోలెడన్ని బొమ్మలు కొనిపెడతానుగా. ఈ ఒక్క ముద్ద తిను చాలు సరేనా?"

"ఉహూ వద్దమ్మా ఇక తినలేను. కడుపు నిండిపోయింది. నన్ను ఆడుకోనీ" చెప్పాడు చిన్నారి పృధ్వి తల అడ్డంగా ఊపుతూ.

"నిజంగా తినవా? సరే అయితే ఇది మీ నాన్న ముద్ద. ఈ ముద్ద తిన్నావనుకో మీ నాన్న చాలా సంతోషిస్తాడు తెలుసా?" చెప్పింది జానకి అర్థింపుగా.

నాన్న అనేమాట వినగానే ఆటలు ఆపేసి అమ్మ దగ్గరికి వచ్చేసాడు.

"నిజమా... అయితే తింటానుకానీ మరొక్కసారి మా నాన్న కథ చెప్పవా?" అంటూ వెంటనే అమ్మ చేతిలోని అన్నం ముద్దను ప్రియంగా నోట్లో పెట్టుకున్నాడు. ఇంకా కంటితో చూడని నాన్నపట్ల వాడు పెంచుకున్న ప్రేమకు కంట్లో నీళ్ళు కదలాడాయి జానకికి.

"సరే చెప్తాను కూచో" అంటూ వాడి మూతి తుడిచి ప్రేమగా నుదిటిపై ఒక ముద్దు పెట్టింది జానకి.

చేతులు కట్టుకుని బుద్ధిగా కూచుని "తొందరగా చెప్పమ్మా ప్లీజ్" అన్నాడు పృధ్వి.

"ఎన్నిసార్లు వింటావురా మీ నాన్న కథ?" అంది నవ్వుతూ జానకి.

"నువు నాన్న కథ చెప్పందే నాకు నిద్రరాదమ్మా. ప్రతిరోజూ నువు ఆయన గన్ పట్టుకున్న కథ చెప్పాల్సిందే" అన్నాడు వాడు ముద్దు మాటలతో.

వాడి నాన్న 'రామ్' వాడికి హీరో. పుట్టిబుద్దెరిగిన తరువాత ఇంతవరకు వాడు తన తండ్రిని చూడకపోయినా మాట్లాడకపోయినా ఆయన గురించి అడగడం తెలుసుకోవడం, వినడం వాడికి చాలా ఇష్టం. వాళ్ళ నాన్న కథ రోజుకొక్కసారైనా వినందే వాడికి నిద్రపట్టదు.

"మా నాన్న ఎలా వుంటాడు?" అని వాడు అడుగుతూ ఉంటాడు.

ఆకాశంలో వెన్నెలలు కురిపించే చంద్రుని చూపించి "అదిగో ఆ చందమామలా చల్లగా ఉంటాడు. గుళ్ళో సీతమ్మ ప్రక్కనవున్న రామయ్యలా చేతులెత్తి దణ్ణం పెట్టాలనిపించేలా ఉంటాడు" అని చెపుతూ వుంటుంది జానకి.

పిచ్చి పిల్లవాడు అమ్మ చెప్పింది నిజమే అనుకుని ఆకాశంలో కనిపించే చందమామలోనూ గుళ్ళోని రాముడిలోనూ నాన్న పోలికలు వెతుక్కుంటూ వుంటాడు. మరి నాన్న ఎక్కడ వున్నాడు? మన దగ్గర ఎందుకు లేడు అనే ప్రశ్నలు కూడా వేస్తుంటాడు వాడు.

"మీ నాన్నది గోదావరి తీరంలోని ఒక చిన్న పల్లెటూరు. ఆ ఊర్లో మీ నాన్న మాటంటే వేదం. పదిమంది నిలబడి నమస్కారం చెప్పాలనిపించే చక్కటి రూపం ఆయనది. ప్రతిఒక్కరినీ ఆకట్టుకునే ప్రత్యేకమైన వ్యక్తిత్వం గల వ్యక్తి. పచ్చటి పంటపొలాలు, కొబ్బరిచెట్లు, పారే కాలువలతో ఆ ఊరు అందంగా వుంటుందట. - సాయంత్రం వేళల్లో గోదావరి తీరంలోనూ ఆ రేవుల్లోనూ కాలం గడపడం ఆయనకు చాలా ఇష్టమట. మరి నువు పుట్టావనే సంగతి ఆయనకు తెలియదు కదా! అందుకే నీకోసం ఇక్కడికి రాలేదు. నీ గురించి తెలిసిన వెంటనే పరిగెత్తుకుని వచ్చేస్తారు."

"అవునా! నిజమా? అయితే ఇపుడే వెళ్ళి ఆయనకు నాగురించి చెప్పి వెంటనే నా దగ్గరికి రమ్మని చెప్పమ్మా నువు మంచి అమ్మవు కదా"మెడచుట్టూ చేతులు వేసి అమ్మ బుగ్గలమీద ముద్దులు పెట్టాడు పృథ్వి.

వాడికి ఊహ తెలిసినప్పటినుండీ వాడి నాన్న గురించి తనకు తెలిసిన విషయాలన్నింటినీ మాటల్లో అందంగా పేర్చి కథలుగా చెప్పడం అలవాటు చేసుకుంది జానకి.

నిద్రలేచినప్పటినుండీ రాత్రి పడుకునేవరకు వాడికి వాడి నాన్న నామస్మరణమే. ఒక్కోసారి నిద్రలో కూడా నాన్నా రా..., నా దగ్గరకి రా అని కలవరిస్తుంటాడు.

పృథ్వికి అచ్చం వాళ్ళ నాన్న పోలికే వచ్చింది. వంటి రంగు మాత్రం జానకిది కాస్తంత కలిసింది. ఆ తెలివి, చురుకుదనం, స్వభావం కూడా వాళ్ళ నాన్న నుండి వాడు పుణికి పుచ్చుకున్నాడు. అందుకే వాడిలో ఒక్కోసారి రామ్ కనిపిస్తూంటాడు. జానకి ఆ విధంగా రామ్‌ని వాడిలో చూసుకుని కాలం గడపగలుగుతోంది.

ఇవన్నీకాక తెగువ, సాహసం, ధైర్యంలాంటివి కూడా రామ్ రక్తంతోపాటు వీడికీ వచ్చేసాయి.

"అమ్మా! నాన్న కథ చెప్పమంటే ఏవో ఆలోచనల్లోకి వెళ్ళిపోతావేంటమ్మా? గన్ పట్టుకుని ఇరాకీ సైనికుల్ని బెదిరించిన నాన్నకథ తొందరగా చెప్పమ్మా" అంటూ జానకి వళ్ళో తలపెట్టుకుని పడుకున్నాడు పృథ్వి. తుపాకి చేతిలో పట్టుకుని నిలబడ్డ వాడి నాన్న రూపాన్ని ఊహల్లో తలచుకుంటూ మురిసిపోతున్నాడు వాడు. ఆనందంతో వాడి కళ్ళు మెరిసిపోతున్నాయి. ఇక వాడు వదలడని గ్రహించిన జానకి రామ్ కథను వాడికి చెప్పడం మొదలుపెట్టింది.

ఆరేళ్ళ ముందు కువైట్ ఇరాక్ సరిహద్దుల్లోని ఎడారి ప్రాంతంలో ఆనాడు జరిగిన సంఘటనలన్నీ ఇంకా జానకి కళ్ళకు కట్టినట్లు కనిపిస్తున్నాయి.

గల్ఫ్ యుద్ధం - 1990 - సెప్టెంబరు నెలలో సైన్యంతో అకస్మాత్తుగా ఇరాక్ నుండి వచ్చిపడిన సద్దాం హుస్సేన్ నిరంకుశంగా కువైట్ దేశాన్ని ఆక్రమించుకున్నాడు.

ఇరాక్ సైనికులు తమ ఇష్టం వచ్చినట్లు పట్టణాన్ని దోచుకుంటున్నారు. వారి దుర్మార్గానికి, దుశ్చర్యలకు అంతులేకపోయింది. కంటికి కనిపించిన కువైటు ప్రజలను పట్టి బంధించి చిత్రహింసలపాలు చేస్తున్నారు. స్త్రీలకైతే చెప్పనవసరంలేదు. వారిని ఎన్ని విధాలుగా హింసించాలో, వారి శరీరాలతో ఎన్ని రకాలుగా ఆడుకోవాలో అంతగా వేధించి ఆనందించి తృప్తి చెందుతున్నారు.

కువైట్‌లో నివసిస్తున్న విదేశీయులకు తాము ఏ హానీ తలపెట్టమనీ వారందరూ వెంటనే దేశం విడిచి వారి స్వదేశాలకు వెళ్ళిపోవాలనీ ఇరాక్ సైన్యాధ్యక్షుడు ప్రకటించాడు. కానీ దుర్మార్గులైన ఇరాక్ సైనికులు అపుడపుడూ అక్కడక్కడా ఒంటరిగా కనిపించిన విదేశీయులను, వారి గృహాలనూ దోచుకోకుండా వదిలి పెట్టలేదు. విదేశీ స్త్రీలను కూడా వేధించకుండా వదిలి పెట్టలేదు ఘోరమైన పరిస్థితుల్లో కువైట్ దేశం చిక్కుకుని విలవిల్లాడుతున్న వేళలో జానకి ఒక కువైట్ గృహంలో రెండేళ్ళముందుగా పనికి చేరింది. యుద్ధం మొదలైన నాలుగురోజులకు జానకి మామా బాబా దిగులుగా జానకి దగ్గరకి వచ్చారు. "జానకీ నువు ఈ రాత్రికి మీ దేశం తిరిగి వెళ్ళడానికి సిద్ధపడు. మీ ఇండియా వాళ్ళందరూ జోర్దాను వెళ్ళిపోయి అక్కడనుండి విమానంలో ఇండియా వెళ్ళడానికి అనుమతి

లభించింది. మీలాంటి వారికోసం జోర్డాను సరిహద్దులు తెరిచి ఉంచారంట. ఈ రాత్రికి పక్కింటి పనిమనుషులు ముగ్గురు కార్లో ప్రయాణించి జోర్డాను వెళుతున్నారంట. ఇండియా ఎంబసీ వీళ్ళందరి కోసం ప్రత్యేక విమానాలను జోర్డాను పంపిస్తోంది. మీరు ఏదో ఒక విధంగా జోర్డాను చేరుకుంటే తరువాత అక్కడినుండి మీ ఇంటికి చేరుకోవచ్చు.

మేము ఏదో ఒకదారి వెతుక్కుని ఏ అర్థరాత్రి పూటో ఈ సరిహద్దులు దాటి సౌదీ అరేబియా చేరుకుని అక్కడ తలదాచుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తాము. పరిస్థితి ఇంత తీవ్రంగా వుంటుందని మేము ఊహించక పోవడం వల్ల ఇక్కడే చిక్కుకుపోయాం. ఇక ఇక్కడే వుంటే ఏ నిముషంలో అయినా సరే, ఇరాక్ సైనికులు వెతికి మమ్మల్ని పట్టుకుని ప్రాణాలు తీయవచ్చు. వారికంటపడితే చిత్ర హింసల పాలు చేసి ప్రాణాలు తీస్తారు. ముఖ్యంగా ఆడవాళ్ళను వారి కంటపడకుండా కాపాడుకోవాలి.

అల్లా దయతలచి ఇక్కడ పరిస్థితులు చక్కబడి అందరం బ్రతికి ఉంటే తిరిగి నిన్ను మేము తప్పకుండా మరలా మా యింటికి పనికి పిలిపిస్తాము. ఈ క్లిష్ట సమయంలో నీకు మేము ఏమీ ఇవ్వలేకపోతున్నాం. కువైటు డబ్బుకు మా కరెన్సీ నోట్లకు విలువలేకుండా పోయింది. అవి ఇపుడు చిత్తుకాగితాల్లా మారిపోయాయి" అంటూ మామా బాబా జానకిని ప్రయాణానికి సిద్ధపడమని హెచ్చరించారు. వారిని విడిచి వెళ్ళడానికి జానకి ఒప్పుకోలేదు. చావైనా బ్రతుకైనా వారితోపాటేననీ ఈ సమయంలో వారికి తన సహాయం అవసరమవుతుందనీ వారితోపాటు సౌదీ అరేబియాకు వస్తానని బ్రతిమలాడింది జానకి. కానీ వాళ్ళు అసలు ఒప్పుకోలేదు. వారికున్న ముగ్గురు పిల్లల్లో చిన్నవాడైన అబ్దుల్లా సంరక్షణ జానకికి అప్పగించారు వాళ్ళు. చిన్నారి అబ్దుల్లా జానకికి బాగా అలవాటైపోయి ఒక్క క్షణం కూడా ఆమెను ఒదిలి వుండలేడు. వాడి కన్నతల్లిదండ్రులను కూడా వాడు పట్టించుకోడు. అలాంటి పిల్లవాడ్ని ఇలాంటి పరిస్థితిలో ఇండియా వెళ్ళిపోవాలంటే చాలా బాధగా వుంది జానకికి. అందుకే అభ్యంతరం తెలిపింది. కానీ యజమానుల ఆజ్ఞను తోసివేయలేకపోయింది. చిన్ని అబ్దుల్లాను చివరిసారిగా ముద్దుపెట్టుకుని కన్నీళ్ళు పెట్టుకుంది జానకి. కలవరపడిన హృదయాన్ని సముదాయించడం అసాధ్యం అయిపోయింది ఆమెకు.

కొన్ని ముఖ్యమైన బట్టలు ఒక చిన్న సంచిలో సర్దుకుని ఆ రాత్రి ప్రక్కింటి పనిమనుషులతో కలిసి ఒక కారులో బయలుదేరింది జానకి.

ఆ రాత్రంతా ఎడారి దారిలో వారు ప్రయాణించారు. ఉదయాన్నే కారును ఒక చోట ఆపి తమతోపాటు తెచ్చుకున్న రొట్టెలను కీరాకాయ ముక్కలతోనూ చీజ్‌తోనూ కలిపి తిన్నామని పించారు. బాటిల్స్‌తో తెచ్చుకున్న నీటిని తలా ఒక గుక్కెడు తాగి మిగతా ప్రయాణానికి నీళ్ళను మిగిలించుకున్నారు.ఆ దారిలో వారితోపాటు ప్రయాణించే ఒక ట్రక్కు మరొక కారు కూడా తోడు కలిసాయి. అక్కడక్కడా ఆపుతూ దారిని సరి చూసుకుంటూ ఒకరికొకరు కష్టసుఖాలు కలబోసుకున్నారు. జోర్డాను వెళ్ళేదారిని ఆ ఎడారి మార్గంలో వెతుక్కుంటూ కలిసి ముందుకు వెళ్ళారు. మరొక రాత్రి కూడా అలాగే ప్రయాణించారు వాళ్ళు.

తెలవారే సమయంలో ఒక చోట ఎదురుగా రోడ్డు కనబడలేదు. గాలికి కొట్టుకు వచ్చిన ఇసుక దిబ్బలు రోడ్డుమీద అడ్డంగా పేరుకుని పోయి ముందుకు వెళ్ళే మార్గాన్ని పూర్తిగా మూసేసాయి. ఎటు వెళ్ళాలో తోచని స్థితిలో వారి కార్లను అక్కడే ఆపేసి క్రిందికి దిగి ఏం చేయాలా అని ఆలోచిస్తూ ఒక చోట కూర్చున్నారు.

ఇంతలో కుడివైపున ఉన్న ఇసుక దిబ్బల వెనకనుండి ఇరాకీ సోల్జర్స్ వచ్చేసారు. అడ్డువచ్చిన వారినెవరినైనా సరే కాల్చి చంపడానికి వారి చేతుల్లో మారణాయుధాలు సిద్ధంగా వున్నాయి.

వాహనాన్ని ఆపి తుపాకీలను అందరివైపు గురిపెట్టి దగ్గరికి పరిగెత్తుకుని వచ్చారు. "ఎవరు మీరు? ఎందుకు ఇక్కడ ఉన్నారు? ఎక్కడినుండి వచ్చారు?" అంటూ కఠినంగా ప్రశ్నించారు.

అందరికీ భయంతో నోట్లో తడి ఆరిపోయింది. గుండెలు దడదడలాడాయి. వాళ్ళు చాలా క్రూరమైన మనస్థత్వం కలవారు. సరదాకోసం అందరినీ కాల్చి ఆ ఎడారిలో కాకులకు గద్దలకు ఆహారంగా పడవేసినా ఆశ్చర్యపోనవసరం లేదు.

అందరూ భయంతో ఎక్కడ కూర్చున్న వారు అలాగే అక్కడే బిగుసుకుపోయారు. సైనికుల్లో కొందరు తుపాకీలను గురిపెట్టి నిల్చుని వుండగా నలుగురు వచ్చి అందరి వద్ద వున్న బ్యాగులను, మూటలను వెతికి విలువైన వస్తువులను, బంగారాన్ని, డబ్బును బలవంతంగా లాక్కున్నారు. కార్లలోకి వెళ్ళి వెతికి చూసి అభ్యంతరకరమైనవి ఏమీ లేవని నిర్ధారించుకున్నారు. అన్నీ దోచుకున్నాం కదా ఇక చాలు వెనుదిరగండి వెళ్ళిపోదాం అని ఆజ్ఞాపించాడు వారి కమాండరు. అందరూ సంతోషంగా అతడిని అనుసరించి వారి ఆర్మీ వాహనం వైపు అడుగులు వేసారు. ఠీవిగా - గర్వంగా నవ్వుకుంటూ అడుగులు ముందుకు వేస్తున్న ఆ కమాండర్ ఠక్కున ఆగిపోయాడు. ఒక్కసారిగా వెనక్కి తిరిగి అందర్నీ మరలా పరిశీలించి చూసాడు. వాడి డేగకళ్ళకు ఓ మూల ఒక వైపున అందరికీ వెనుకగా మోకాళ్ళమీద ఒదిగి కూర్చుని భయంతో వణికిపోతున్న జానకి కనిపించింది. యవ్వనంలో వున్న జానకిని చూసి వాడికళ్ళు మిలమిలా మెరిసాయి.

అక్కడవున్న నలుగురు ఆడవాళ్ళలోకెల్లా ప్రత్యేకంగా, అందంగా కనిపించింది ఇరవైనాలుగేళ్ళ జానకి.

ఉత్సాహంగా ఈలవేస్తూ జోరుగా నడిచివచ్చి సరిగ్గా జానకి ముందు నిలబడ్డాడు వాడు. "ఏయ్.. లే.. లేచి నిలబడు" గద్దించాడు వాడు. పులినోట చిక్కిన జింకలా బెదిరిపోయింది జానకి.

నిలబడకపోతే ఏం చేస్తాడో అని భయపడుతూ వణికిపోతూ పైకి లేచింది జానకి. ఒకసారి క్రిందినుండి పైకి పరిశీలనగా జానకివైపు చూసి సంతోషంగా తల ఊగించాడు వాడు. వెంటనే జానకి భుజంపై చెయ్యివేసి దగ్గరికి లాక్కుని పెద్దగా నవ్వాడు. అంతలో వాడి తోటి ఆర్మీకూడా అక్కడికి వచ్చేసి వింత చూస్తున్నట్లుగా నవ్వుతూ చుట్టూ నిలబడ్డారు.

"పిల్లబాగుంది సర్. కువైట్ తిండి తిని బలిసి పిటపిటలాడుతోంది" అంటూ వెకిలిగా నవ్వాడు ఒకడు.

పరిస్థితి అర్ధమై భయాందోళనలతో చిగురుటాకులా వణికిపోతోంది జానకి. అయిపోయింది ఈనాటితో ఈ జీవితం అంతమైపోతోంది. ఇక బ్రతుకుపై ఆశలు తెంచేసుకోవాల్సిందే అనుకుంటూ మనసులో దేవుణ్ణి ప్రార్థించుకుంటోంది. ఒకచేత్తో ఆమెను గట్టిగా బిగించి పట్టుకుని తమ వాహనం వైపు నడిపించసాగాడు ఆ కమాండర్.

కేకలు వేస్తూ వాడి చేతిలోనుండి ఆ పట్టునుండి విడిపించుకోవాలని ప్రయత్నించి విఫలమయింది జానకి.

"నేను చెప్పినట్లు విని నా వెంటరా. మా కోరిక తీర్చుకుని ప్రాణాలతో నిన్ను వదిలేస్తాం. లేకపోతే ఇష్టం వచ్చినట్లు అనుభవించి చంపేసి ఇక్కడే ఇసుకలో పూడ్చి పెట్టేస్తాం" అంటూ లాక్కెళ్ళసాగాడు.

ఆకలిగొన్న పులుల్లా వున్నారు వాళ్ళు. అందరూ జానకి శరీరాన్ని ఆబగా చూస్తున్నారు. ఎపుడు అవకాశం వస్తుందా? వీలయిన వెంటనే ఆమె మీదపడి తమ కామాన్ని తీర్చుకుందామా అని ఆరాటపడుతున్నారు.

గింజుకుంటున్న జానకిని ఈడ్చుకుని వాహనం దగ్గరికి తీసుకెళ్ళి అందులోకి ఎక్కించబోయాడు కమాండరు. ఆఖరిసారిగా శక్తినంతా ఉపయోగించి వాడిపట్టునుండి బయటపడాలని ప్రయత్నించింది జానకి. కానీ యమభటుల్లా వున్నవారి పట్టునుండి ఆ సున్నితమైన స్త్రీ ఎలా తప్పించుకోగలదు?

కన్నీరు చెంపలపై ధారగా కరిగి ప్రవహిస్తోంది. "నన్ను రక్షించేవాళ్ళు ఎవరూ లేరా? దయచేసి నన్ను కాపాడండి" అంటూ దీనంగా కేకలు వేసింది. అక్కడవున్న వారిలోని ఎవరైనా వచ్చి రక్షిస్తారని ఆశపడింది. కానీ ఎవరిలోను చలనం లేదు.

ఎవరికుంది అంత ధైర్యం? ఆమె ప్రాణంతోపాటు తమ ప్రాణాల్ని కూడా పోగొట్టుకోవడానికి ఎవరు సిద్ధపడగలరు? ఏ ఒక్కరు కూడా అడుగుముందుకు వేయలేదు. అయిపోయింది ఇక ఏ మార్గమూ లేదు. తనను కాపాడే వాళ్ళు ఎవరూ లేరు అనుకుంది జానకి నిస్సహాయంగా. ఆమె కేకలు విని హ్హా..హ్హా...హ్హా అంటూ వికృతంగా నవ్వాడు ఆ కమాండరు.

ఇంతలో ఏం జరిగిందో ఎవరికీ అర్ధం కాలేదు. పగలబడి నవ్వుతూ వున్న ఆ కమాండరు ఒక వెర్రికేకపెట్టి అలాగే అక్కడే మోకాళ్ళమీద నేలకు జారిపోయాడు.

అప్పుడు అందరిలో కదలిక వచ్చింది. ఏం జరిగిందా అని ఆశ్చర్యంగా చూసారు అటువైపు ఆ కమాండరు వెనుక ఉగ్రనరసింహుడిలా నిలబడివున్నాడు రామ్. ఇరాకీ సైనికుడి చేతిలో వుండాల్సిన గన్ రామ్ చేతిలో వుంది. ఒక్కంగలో జానకిని సమీపించి ఆమె చేయిపట్టుకుని నాతోపాటు పరిగెత్తు అన్నాడు.

తమ కమాండర్ క్రింద పడిపోవడంతో ఒక్క క్షణం ఏమీ అర్ధంకాలేదు అతని సైనికులకు. తేరుకున్న వెంటనే "ఏయ్.. ఆగు అక్కడే ఆగు" అంటూ రామ్ వెనుక పరిగెత్తారు.

"అక్కడే ఆగిపోండి. లేకపోతే అనవసరంగా అందరూ నా చేతిలో చస్తారు" అంటూ వారి కాళ్ళవేపు గురిపెట్టి కాల్చాడు రామ్. దాంతో వాళ్ళు భయపడిపోయి ఆగిపోయారు. దేవుడిలా వచ్చి తనను కాపాడి వాళ్ళ చేతిలోనుండి రక్షించిన రామ్ చేతిని బిగించి పట్టుకుంది జానకి. ఆ క్షణంలో బ్రతుకుమీద ఆశ చిగురించింది ఆమెకు. ఇరాకీ సైనికులు ముందుకు రారని నమ్మకం కలగగానే జానకి చేతిని పట్టుకుని వెనకవున్న ఇసుక దిబ్బలవైపు పరుగుతీసాడు రామ్.

పెట్టని కోటగోడల్లా ఒకదాని వెనుక ఒకటి గుట్టలుగా ఏర్పడివున్న ఆ దిబ్బల వెనక్కి వెళ్ళిపోతే ఇక ఎవరైనా కనిపెట్టి పట్టుకోవడం అసాధ్యమే. కానీ ఈ ఇసుక దిబ్బల్లో కూడా తెలియని ఊబి వుంటుంది. వాటిలో అడుగుపెడితే అంతే సంగతులు మనిషిని లోపలికి లాగేసి క్షణంలో ఆ ఊబి ఇసుకతో కప్పబడిపోతుంది. ఇసుక ఊబిలోకి జారిన మనిషిని కాపాడటం కనుగొనడం చాలా కష్టం.

ఆ రోజు మధ్యాహ్నం వరకు వాళ్ళిద్దరూ అలా ఆగకుండా తోచిన దిశలో పరిగెడుతూనే వున్నారు. ఎడారి ఎండను కనబడని దారిని తలచి వాళ్ళు చింతంచలేదు. ఇరాకీ సైనికుల చేతిలో చిక్కకుండా తప్పించుకుని దూరంగా పారిపోవడమే వారి ధ్యేయం. సూర్యుడు ఆకాశంలో నడిమింటికి వచ్చాడు. కంటిముందు అంతంలేని ఎడారి. గుట్టలుగా నిలబడివున్న ఇసుక దిబ్బలు తప్ప మరేమీ వారి కంటికి కనబడటంలేదు. పరిగెత్తడం వలన కలిగిన ఆయాసంలో ఇక అడుగుముందుకు వేయడం అసాధ్యమైపోయింది. వారిలోని శక్తి నశించి పోయింది. అలసటగా ఒక చిన్న పొద దగ్గర చేరి కూలబడ్డారు. అర్జంటుగా నీళ్ళు తాగకపోతే ప్రాణం నిలబడేటట్లు లేదు. జానకి పరిస్థితి మరీ ఘోరంగా వుంది. నిస్త్రాణగా రామ్ భుజం మీదికి వాలిపోయి కళ్ళు మూసుకుంది. నలుదిక్కులూ ఏకమైపోయినట్లుగా నింగి నేలా ఒకటైపోయినట్లుగా కంటికి కనబడుతున్నాయి.

పైనుండి సూర్యుడు నిప్పులు చెరుగుతున్నాడు. క్రింద ఇసుక నేల సెగలు పొగలుగా వేడిని వెలువరిస్తోంది ఆ పొదను ఆసరా చేసుకుని వేడినుండి తప్పించుకోవాలని ప్రయత్నిస్తున్నారు. వారిద్దరూ దిక్కుతోచని స్థితిలో అక్కడ ఎడారిలో అలా ఒకరి శ్వాసను మరొకరి నిశ్వాసతో నింపుకుంటూ వుండిపోయారు. దాదాపు మూడుగంటలు గడిచాక సూర్యుడు పడమటికి వాలుతూ ఉన్నప్పుడు ఏదో వాహనం ఆ దరిదాపుల్లో తిరుగుతున్నట్లుగా శబ్దం చెవికి చిన్నగా వినిపించింది.

వెంటనే లేచి నిలబడి నలుదిక్కులూ పరిశీలించి చూసాడు రామ్ దూరంగా దుమ్మురేపుకుంటూ ఏదో వాహనం అటువైపుగా రావడం గమనించిన రామ్ తన వంటిపై ఉన్న షర్టును తీసి గాల్లోకి ఎగరేస్తూ గట్టిగా కేకలు వేసి వారి దృష్టిని ఇటువైపు మళ్ళించడానికి ప్రయత్నించాడు.

వారి వాహనం జోర్డానుది కావడంతో వారు జోర్డాను సైనికులని నిర్ధారించుకుని ఆ ధైర్యం చేసాడు రామ్. వారేకనుక ఇరాకీ వాళ్ళయితే ఏం జరుగుతుందో పరిణామాలు ఎంత తీవ్రంగా వుంటాయో అతనికి తెలుసు. అయినా ఆ సమయంలో ఇక వేరే ఏ మార్గము లేదు. అక్కడే అలాగే మరికొన్ని గంటలు వుంటే ఆ ఎడారిలో తమ ప్రాణాల్ని కోల్పోవడం తథ్యం. తరువాత శవం కూడా ఎవరికీ దొరకదు. అప్పటికే పెదాలు, వేడికి చీలిపోయాయి. వెంటనే నీళ్ళు తాగకపోతే బ్రతకడం కష్టమే.

దేవుడు తమ మొఱ ఆలకించినట్లుగా జోర్డాను సరిహద్దుల్లో కాపలా కాసే ఆర్మీ సమయానికి ఆ దారిలో అక్కడికి వచ్చి వీరిని చూసి స్పందించడంతో వీదిద్దరి ప్రాణాలు నిలబడ్డాయి. ముఖ్యంగా జానకికి అప్పటికే స్పృహ తప్పిపోయి వుంది. కాసిని నీళ్ళు తాగించి కొన్ని ముఖం మీద చిలకరించడంతో కళ్ళు తెరిచింది ఆమె.

వీరి పరిస్థితిని అర్ధం చేసుకున్నవాళ్ళు, భారతీయులంటే సదాభిప్రాయం కలిగి వున్నందువలన జాలిపడ్డారు. దగ్గరలో వున్న వారి ఆర్మీ కాంప్‌లోకి తీసికెళ్ళి ఆ రాత్రికి అక్కడ వుండటానికి వసతి కల్పించారు. వాళ్ళిద్దరినీ భార్యాభర్తలుగా భావించిన ఆ సైనికులు ఒక టెంట్‌ను వాళ్ళకి కేటాయించి అన్ని సదుపాయాలు కల్పించారు. జానకి ఆరోగ్య పరిస్థితి భయం కలిగించే విధంగా ఉండటంతో రామ్ ఆమెను కనిపెట్టుకుని అక్కడే ఉండిపోయాడు. జానకి కోలుకునేంత వరకూ అక్కడే వుండవచ్చనీ, తరువాత వారిద్దరినీ తాము తమ వాహనంలో క్షేమంగా జోర్డాన్ చేర్చి ఇండియా విమానం ఎక్కి వెళ్ళేందుకు సహాయం చేస్తామని వారు చెప్పారు. రామ్ వారికి కృతజ్ఞతలు తెలియజేసాడు. తామిద్దరూ అపరిచితులమని తెలిస్తే ఎలాంటి ఇబ్బందులు కలుగుతాయో అని భావించి జానకి తన భార్యే అనే నమ్మకాన్ని వారికి కలిగేలా ప్రవర్తించాడు.

రెండురోజుల్లో జానకి పూర్తిగా కోలుకుంది. ప్రాణాలకు తెగించి తనను కాపాడిన రామ్‌కు మనస్ఫూర్తిగా కృతజ్ఞతలు తెలియజేసింది. ఇద్దరూ పరస్పరం పరిచయం చేసుకుని స్నేహపూర్వకంగా అన్ని విషయాలూ కలబోసుకున్నారు. వాతావరణం అనుకూలించక పోవడంవల్ల ఎడారిలో ఇసుక తుపానులు చెలరేగాయి. జోర్డాన్ సిటీకి వెళ్ళే మార్గాలన్నీ ఇసుకతో, మట్టితో కప్పబడి మూసుకుపోయాయి. అందువల్ల మరో నాలుగురోజులు అక్కడే వారు తలదాచుకోవాల్సి వచ్చింది. రామ్ వ్యక్తిత్వాన్ని, ఉన్నతమైన భావాల్ని, మంచితనాన్ని గమనించిన జానకి అతన్ని హృదయంలో నింపుకుని ఆరాధించడం మొదలుపెట్టింది. రామ్‌కు కూడా జానకి అంటే ఇష్టం ఏర్పడింది.

కానీ రామ్ చెప్పిన విషయాన్ని విని జానకి చాలా కలవరపడింది.

మరో పదిరోజుల్లో తన తల్లిదండ్రులు ఏర్పాటుచేసిన అమ్మాయితో వివాహం జరగబోతోందనీ, కానీ ఇపుడు జానకిని తప్ప మరొకరిని చేసుకోవాలనిపించడం లేదనీ ఇంటికి వెళ్ళి తన తల్లిదండ్రులను ఒప్పించి ఆ పెళ్ళిని ఆపి జానకి గురించి చెప్పి ఒప్పించాలనుకుంటున్నాననీ చెప్పాడు. తన ఇంటి ఫోను నంబరు ఇచ్చి అంతవరకు ధైర్యంగా వుండమని అనుకున్నట్లు అన్నీ సక్రమంగా జరుగుతాయనే ఆశవుంచుకోమని చెప్పాడు.

ఐదోరోజు ఆర్మీ సహాయంతో ఇద్దరూ జోర్డాను చేరుకున్నారు. అక్కడ భారతదేశానికి వెళ్ళే ఇండియన్ ఎయిర్‌లైన్స్ ఫ్లయిట్ ఎక్కి హైదరాబాద్‌లో దిగి భారమైన హృదయాలతో వీడ్కోలు చెప్పుకుని ఎవరి గమ్యస్థానాలకు వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు.

తొందరలో తిరిగి వచ్చి జానకిని కలుస్తా అని చెప్పిన రామ్ నెలరోజులు గడిచినా కనిపించలేదు. ఫోను కూడా చేయలేదు ఒకరోజు అతను ఇచ్చిన నంబరుకు ఫోను చేస్తే వాళ్ళ నాన్నగారు ఫోను తీసి రామ్‌తో మాట్లాడాలి అనగానే "లేదమ్మా వాడు పెళ్ళిచేసుకుని భార్యతో హనీమూన్‌కి వెళ్ళాడు. వచ్చాక నువు ఫోను చేసావని చెపుతాను" అన్నారు. జానకి హృదయం కరిగి నీరయింది. అయితే రామ్ పెళ్ళి జరిగిందా? తల్లిదండ్రుల్ని ఒప్పించలేకపోయాడా? కనీసం ఆ విషయమైనా తనకు చెప్పవచ్చుకదా! ఇంతలోపలే తనను మర్చిపోయాడా? రామ్ అలాంటివాడు కాడే? పోనీలే అతను సంతోషంగా వుంటే చాలు అనుకుని హృదయాన్ని కుదుటపరచుకుంది జానకి.

తల్లిదండ్రుల బలవంతంతో పెళ్ళి చేసుకుని ఉంటాడని భావించిన ఆమె రామ్‌తో గడిపిన ఆ రోజుల్ని ఆ జ్ఞాపకాల్ని గుర్తుచేసుకుంటూ కాలం గడపసాగింది. కానీ ఇంతలో తను గర్భవతిని అయ్యాననే విషయం నిర్ధారణ చేసుకుని ఆమె దిగ్భ్రాంతికి లోనయింది.

జానకి తల్లిదండ్రులు ససేమిరా ఒప్పుకోలేదు. అతను ఎవరో చెపితే వెళ్ళి మాట్లాడతామనీ ఎలాగైనా పెళ్ళికి ఒప్పిస్తామని ప్రాధేయపడ్డారు. జానకి మౌనంగా వుండిపోయింది. లేదంటే గర్భస్రావం చేయించుకోమనీ మంచి సంబంధం చూసి పెళ్ళి చేస్తామని ఒత్తిడి చేసారు. ఆమె దీనికి కూడా జవాబు ఇవ్వలేదు. వాళ్ళు భయపడిపోయి పాపిష్టిదానా నిన్ను నమ్మి కువైటుకు పంపిస్తే ఏదో నాలుగు డబ్బులు సంపాదించి ఇంటిని ఆదుకుంటావని నమ్మకం వుంచితే నువు ఇంత తప్పుడు పనిచేస్తావా? కనీసం ఇపుడయినా మామాట వినకుండా నీ యిష్టప్రకారం బిడ్డను కనిపెంచుకుందామని అనుకుంటున్నావా? అందరికీ తెలిస్తే మా పరువుపోతుంది నువు ఎక్కడికైనా వెళ్ళిపో. చచ్చావని భావించి ఊరుకుంటాము అని ఆవేశంగా అరిచారు. ప్రతిరోజూ వారిపోరు భరించలేక వారి బాధను చూడలేక ఒకరోజు ఇంట్లోంచి బయటపడి తన పిన్నిగారి ఊరైన ఒక చిన్న గ్రామాన్ని చేరుకుని తన పరిస్థితిని ఆమెకు వివరించి ఆశ్రయమిమ్మని అర్థించింది జానకి ఆమె పిన్ని జాలితో కాదనకుండా ఇంట్లో చేర్చుకుంది.

కువైట్‌లో వుండగా తాను సంపాదించిన డబ్బుతో కాస్త విడిగా తనకోసం దాచుకుంది జానకి. ఆ డబ్బుతో ఒక టైలరింగ్ మిషను కొనుక్కుని తనకు తెలిసిన ఆ చేతిపనితో కాస్త డబ్బులు సంపాదించసాగింది. తనమీద ఆధారపడకుండా జీవనోపాధికి మార్గం వెతుక్కున్న జానకిని చూసి ఆమె పిన్ని సంతోషించింది.

అచ్చం రామ్ పోలికలతో పుట్టిన పృథ్విని చూసి తన కష్టాన్ని బాధను మరిచిపోయింది జానకి. రామ్ బిడ్డకు తాను జన్మనిచ్చినందుకు స్త్రీగా పరిపూర్ణతను పొందినట్లు ఒక తల్లిగా ఆమె ఎంతో సంతృప్తికి లోనయింది. పిల్లవాడు పెరిగి పెద్దవాడయే కొద్దీ వాడి ఆలనాపాలనలో చదువుతో జానకి సమయం తొందరగా గడవసాగింది. పృథ్వికి పదేళ్ళ వయసు వచ్చాక తన తండ్రి దగ్గరికి తీసుకుని వెళ్ళాలని ఆమె నిశ్చయించుకుంది.

పృథ్వికి చెప్పాల్సిన కథంతా చిన్నమాటల్లో వాడికి చెపుతూ వుండగానే వాడు నిద్రపోయాడు. మా నాన్నను ఎపుడు చూపిస్తావు అని ప్రతిరోజూ అడిగేవాడిని ఎలా సముదాయించాలో అర్థంకావడంలేదు.

ఇపుడు రామ్ ఎలా వుంటాడో? భార్యాపిల్లలతో సంతోషంగా కాలం గడుపుతుంటాడేమో? పృధ్విని ఇపుడే తీసికెళ్ళి వాళ్ళ నాన్నని చూపిస్తే బాగుంటుందా? అలా చేస్తే వాళ్ళ జీవితాన్ని డిస్ట్రబ్ చేసినట్లు అవుతుందేమో అనే ఆలోచనలతో మీమాంసతో పడికొట్టుకుపోయింది జానకి. వాడిని సముదాయిస్తూ పదేళ్ళ కాలం భారంగా గడిపేసింది జానకి.

ఆ రోజు పృధ్వికి పదవ పుట్టినరోజు. వాడికి మాట ఇచ్చిన ప్రకారం వాడి నాన్నగారి దగ్గరికి తీసికెళ్ళాలి. ఆ రోజు సాయంత్రం నర్సాపుర్‌కి వెళ్ళే ట్రయిన్‌కి టిక్కెట్లు బుక్ చేసింది జానకి.

ఈ విషయం తెలిసిన పృధ్వి పదిరోజుల ముందు నుండే చాలా సంతోషంగా, ఉత్సాహంగా వున్నాడు. తన చిన్ని చేతులతో స్కెచ్ పెన్నులు ఉపయోగించి వాడి నాన్నగారి బొమ్మల్ని గీసాడు. కొన్ని గ్రీటింగ్ కార్డులను తయారు చేసి అందులో వాడి నాన్న పేరును అందంగా రాసాడు. చేతిలో గన్ పట్టుకున్న రామ్ బొమ్మ. అన్ని బొమ్మల్లోకెల్లా వాడికి ఇష్టమైనది. షాపింగ్‌కి వెళ్ళినప్పుడు కొన్ని గిఫ్ట్స్ కూడా కొని వాళ్ళ నాన్నకోసం దాచి వుంచాడు.

ఆ రోజు ఉదయాన్నే అమ్మ లేపకముందే నిద్రలేచాడు పృధ్వి. తొందరగా స్నానం చేసేసి క్రొత్తబట్టలు వేసుకున్నాడు. నేను రెడీ అమ్మా నువు కూడా తయారుకా. తొందరగా నాన్నదగ్గరికి వెళదాం అన్నాడు. చాలా ఏళ్ళ తరువాత రామ్‌ని చూడబోతున్నాననే తలంపుతో, తన ప్రియవిభుని కలవబోతున్నాననే ఆనందంతో తనకి కూడా కళ్ళు ఆనందభాష్పాలతో నిండిపోతున్నాయి.

జీవితం ఎవరెవర్ని, ఎక్కడెక్కడో కలిపి ఆ కలియకను బంధాలుగా అనుబంధాలుగా మలచి ఆటలాడిస్తుంది కదా!

అమ్మా నాన్నను చూడగానే ఆయన కాళ్ళకు నమస్కారం చేయనా? నన్ను చూడగానే కౌగిలించుకుని ముద్దులు పెడతారా ఆ తరువాత మనతోపాటుగా వుండిపోతారా? నా స్కూలు రిపోర్ట్సులో సంతకం ఆయనే చేస్తారా? అంటూ రకరకాల ప్రశ్నలతో సంశయాలతో దారిపొడుగునా ప్రయాణమంతా నిద్రపోకుండా అమ్మతో మాట్లాడుతూ కాలం గడిపాడు పృధ్వి.

చిరునవ్వుతో వాడి ప్రశ్నలకు జవాబులు చెపుతూనే వుంది జానకి. ఆమెకు కూడా కలవరంగానే వుంది. అక్కడి పరిస్థితులు ఎలా వుంటాయో? ఎలా రిసీవ్ చేసుకుంటారో? ప్రేమతో ఆహ్వానిస్తారా? నువు ఎవరో తెలియదు పొమ్మంటారా? లేదు రామ్ ఎప్పటికీ అలా అనరు. అనలేరు. మహోన్నతమైన అతని వ్యక్తిత్వాన్ని, గొప్పతనాన్ని, స్థిరచిత్తాన్ని తను ప్రత్యక్షంగా చూసింది. మరి ఈ ప్రయాణం జీవితాన్ని ఏవిధంగా మలుపుతిప్పుతుందో?

రైలు గోదావరి బ్రిడ్జిపై లయబద్ధంగా సవ్వడిచేస్తూ ముందుకు పరిగెడుతోంది. ఇరువైపులా పచ్చటి పంటపొలాలు, ప్రకృతి ఆహ్లాదాన్ని కలిగిస్తూ కంటికిసొంపుగా వున్నాయి. కాలువల్లో ఈతలు, గట్టుపై ఆటలు, సాయంత్రంపూట రేవుల్లో షికార్లుతో ఈ గోదావరి తీరంలోనే రామ్ బాల్యమంతా గడిచిందట. గోదావరి గట్టుపైనున్న చెట్లపై కూర్చుని తన స్కూలు పాఠాలను చదువుకునేవాడట. గోదావరి పరిసరాల్లోని ప్రకృతిని ఆస్వాదించడం, గోదావరి నీటిని చూస్తూ కాలం గడపడం చాలా ఇష్టమని తన మాటల్లో చెప్పేవాడు.

రైలు ఆ రాత్రంతా ప్రయాణించి తెల్లవారాక నర్సాపూర్ స్టేషన్లో ఆగింది. అక్కడనుండి ఆటోలో మూడు కిలోమీటర్ల దూరంలో వుందట శ్రీపురం గ్రామం. కాసేపటిలో రామ్‌ను చూడబోతున్నాననే భావంతో జానకి గుండె వేగంగా కొట్టుకోసాగింది. నాన్నగారు పుట్టి పెరిగిన ఊరి పరిసరాల్ని కళ్ళార్పకుండా చూసి ఆనందిస్తున్నాడు పృధ్వి. ఆటో దిగి రామ్ ఇల్లు ఎక్కడా అని దారిలో కనిపించిన వారిని

అడుగుతూ ముందుకు నడిచింది జానకి. దారిలో కనిపించిన ఒక పెద్దాయన పృథ్విని పరీక్షగా చూసి "ఒరే ఒరే ఈడు అచ్చం మన రామయ్యలాగే ఉన్నాడే? ఎవరబ్బా ఈ పిల్లాడు? " అని బయటికే మాట్లాడేసాడు. ఆయన మాటలకి చిన్నగా నవ్వుకుంది జానకి.

ఆ చిన్న గ్రామంలో రామ్ ఇల్లు కనుక్కోవడం పెద్ద కష్టమేమీకాలేదు. బయట గేటు దగ్గర నిలబడి ఒక్కసారి ఆ ఇంటిని పరికించి చూసింది జానకి. తన ఇల్లే అన్న ఆత్మీయభావం మదిలో నిలిచి సంతోషాన్ని కలిగించింది. ముందుగా గేటులోనుండి లోపలికి తొంగి చూసింది. బయట వరండాలో కూర్చుని న్యూస్ పేపరు చదువుతున్నాడు.. ఒక క్షణం కళ్ళింత చేసుకుని పరీక్షగా చూసింది. అవును ఆయనే.. రామ్..

అప్పుడు పదేళ్ళక్రితం ఎలా ఉన్నారో అచ్చం అలాగే కనిపిస్తున్నారు. అవధులు దాటిన ఆనందంతో ఆమె హృదయం గంతులు వేసింది. తను అక్కడే నిలబడి పృథ్విని లోపలకి పంపించింది.

వాడు బెదురు లేకుండా చక్కగా వాళ్ళ నాన్న దగ్గరికి వెళ్ళిపోయి వంగి కాళ్ళకు దణ్ణం పెట్టాడు. చదువుతున్న న్యూస్ పేపర్‌ను మడిచి ప్రక్కన వుంచిన రామ్ చేయిపట్టి పృథ్విని పైకి లేవనెత్తి "గాడ్ బ్లెస్ యూ. ఎవరు నువ్వు? ఏం కావాలి" అని అడిగాడు.

అంతలో ఇంటి పాలేరు కాబోలు అక్కడికి పరుగున వచ్చి ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ "రామయ్యగోరూ ఎవరీబాబు? అచ్చం మీలాగే ఉన్నారండీ" అన్నాడు.

అప్పుడు ఒక్కసారి పృథ్వి వైపు పరిశీలనగా చూసాడు. అతని కనుబొమలు ముడిపడ్డాయి. ఇంతలో పృథ్వి సంతోషంగా "మీరే కావాలి నాన్నగారు!" అన్నాడు.

రామ్ ఆశ్చర్యానికి అంతులేకుండా పోయింది.

"మీ అమ్మ ఎక్కడ బాబూ?" అని అడిగాడు.

"ఇదిగో ఇక్కడే బయట గేటు దగ్గర నిలబడి వుంది. మీకోసం రైలెక్కి వచ్చాం" అన్నాడు వాడు.

వాడి మాట వినగానే లేచి ఆసక్తిగా గేటు దగ్గరికి వచ్చాడు రామ్

అక్కడ నిలబడి వున్న జానకిని చూడగానే సంభ్రమానికి లోనయ్యాడు.

రామ్ రూపాన్ని చూడగానే కళ్ళు సజలాలయ్యాయి జానకికి. తట్టుకోలేని ఆనందంతో వెక్కివెక్కి ఏడవనారంభించింది ఆమె. వారి మధ్యలో నిలబడ్డ పృథ్వి అమ్మానాన్నల వంక చూడసాగాడు.

జానకిని చుడగానే ఒక్కంగలో దగ్గరికి వచ్చి భుజం పట్టుకుని "జానకీ ... నువ్వా! నీకోసం ఎంతగా వెతికానో తెలుసా? ఏమయ్యావు నువ్వు?"

దుఃఖం పొంగిపొర్లగా మాట్లాడలేకపోయింది జానకి. అంతలో అక్కడికి వచ్చిన పనిమనిషి రంగమ్మను చూసి రంగమ్మా అమ్మగారిని ఇంట్లోకి తీసుకెళ్ళు. స్నానానికి, బ్రేక్‌ఫాస్ట్‌కు ఏర్పాట్లు చూడు అన్నాడు రామ్.

ఇంట్లోకి వచ్చి ఇల్లంతా కలియచూసి "రంగమ్మా మరి మీ అమ్మగారు, పిల్లలు ఎక్కడ?" అని అడిగింది జానకి.

"అమ్మగారా? పిల్లలా? ఎవరు వాళ్ళు? ఎవర్ని గురించి అడుగుతున్నారు?" ఎదురుప్రశ్న వేసింది రంగమ్మ.

ఇంతలో పృథ్విని తీసుకుని రామ్ లోపలికి వచ్చాడు. జానకి అడిగిన ప్రశ్నలను అర్థం చేసుకున్నట్లుగా దగ్గరికి వచ్చి చూపుడువేలుతో జానకి వైపు చూపిస్తూ "నువ్వే ఈ ఇంటికి అమ్మగారివి. వీడే ఈ ఇంటికి వారసుడు. నువ్వు అనుకున్నట్లుగా నేను పెళ్ళి చేసుకోలేదు. నెలరోజులపాటు మా అమ్మా నాన్నలకి నచ్చచెప్పి, అలసిపోయి, వారిమీద కోపగించుకుని నీకోసం వెతుక్కుంటూ వచ్చాను. మీ అమ్మా నాన్న నీకు పెళ్ళయిపోయి అత్తగారింటికి వెళ్ళిపోయావని చెప్పారు. ఇక చేసేదేమీలేక ఇంటికి తిరిగి వచ్చాను. నువు ఫోను

చేసినట్లు, మా నాన్న నాకు పెళ్ళయిందని అబద్ధం చెప్పినట్లుగా ఆ తర్వాత చాలాకాలానికి నాకు తెలిసింది. నేను పెళ్ళిచేసుకోకుండా అమ్మా నాన్నలమీద కోపంతో, వైరాగ్యంతో జీవితం గడపడం చూసిన మా అమ్మా నాన్న దిగులుపడి తొందరగా చనిపోయారు. నేను ఇలా నిన్ను తలచుకుంటూ ఎప్పటికైనా కలుస్తాను నిన్ను చూస్తాను అనే నమ్మకంతో జీవిస్తున్నాను" చెప్పాడు రామ్ పృధ్వి బుగ్గలపై ముద్దులు పెడుతూ. పృధ్వి వాళ్ళ నాన్న భుజాల చుట్టూ చేతులు వేసి మురిసిపోయాడు.

ఆ రాత్రి వారిద్దరూ ఒక్కటి కావడం చూసిన గోదావరి ఉత్సాహంతో పరవళ్ళు త్రొక్కుతూ ప్రవహించింది. ఆ పరిసరాల్లోని ప్రకృతి సంతోషంతో పరవశించింది. గుడిలోని రామయ్య కూడా వారిని ఆశీర్వదించాడు

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments